

Szilágyi Kinga
Egy találkozás részletei

összefonódott fonalaink
tétován néznek,
egymást keresik.

kézfejed pórus-labirintusában repülök
így feszül egymásnak szél s madár
belső útvesztőm kezeden minden vonal
hová visz?
talán te
talán én
sors vezet

Hajnalba ringatja vihar keze szívdarabjaim,
koppan ablakodban, felébreszti álmaid.

Én nem tagadom, hogy az éjjel válladra fektetett, s
nappalommal küzdök pilláim mögött.

Pirosuló levelek szitálják nevedet,
kéken hull reám, repülök.

ha keresnélek, s találnálak,
hiába dobnálak el,
mint mi elmegy oda,
ide visszaérkezel.

úgy vagy te
mint én magammal létezel
teljességünk ebben vesztegel

